

Mladi iz Pirnič so dokazali, da jim volje do dela ne manjka. V prvi večji delovni akciji so ob pomoči šišenskih brigadirjev očistili bazen v Straži, kjer izvira topel vrelec. Očistili so tudi okolico, tako da bo tod prijetno shajališče mladih. (Foto: F. Rozman)

BREZPLAČNO VZDRŽEVANJE OTROŠKIH IGRIŠČ

V zadnjem času opažamo, da je v soseskah, naseljih in ob blokkih v naši občini zgrajenih tudi mnogo novih otroških igrišč. Mnoga od njih niso bila planirana ob stanovanjski izgradnji, temveč so bila zgrajena na zahtevo DPO, posebno DPM. V krajevni skupnosti Litostroj je k igriščem največ pripomogla komunalna komisija. Tako so v zadnjih dveh letih pridobili 4 igrišča lične izdelave z igrali lesene in kovinske izvedbe.

Za vzdrževanje igrišč in igral pa je potrebno tudi skrbeti. Zato so to dolžnost prevzeli hišni svetj in DPM. Nabavili so sredstva za pleskanje in jih odnesli na otroška igrišča. V trenutku so se na igriščih znašli otroci, ki so se skoraj pulili za čopiče in z navdušenjem prepletkali svoja igrala na otroškem igrišču v Gorazdovi ulici.

Da je res tako, nam dokazuje pričujoči posnetek, nakazuje pa nam tudi, da za vsakoletno pleskanje igrišč ni potrebno plačevati dragih storitev, kajti otroci sami to z veseljem storijo brezplačno in se ob tem še bolj zavedajo, da so igrišča njihova last, pravica in dolžnost.

Tekst in foto: Rado Kukovec

Bili smo brigadirji

Sobota, prvi dan letošnjega poletja. Ob dveh popoldne se je pred poslopjem skupščine občine ustavil avtobus. Drug za drugim je izstopilo vseh 45 brigadirjev. Še zadnji smo se postrojili pred avtobusom. Vrnili se je prva brigada naše občine — brigada »STANE KOSEC«, ki je tri tedne pretakala znoj na BRKINIH — v Tatrah ob kopanju ter premetavanju brkinske zemlje.

Ko smo pred tremi tedni odhajali na pot, se med seboj nismo niti dobro poznali. Zaradi poznih prijav smo se prvič sestali šele dva tedna pred odhodom na akcijo, lokalno delovno akcijo na Póti spominov in tovarštva pa nam je preprečil dež.

Tudi Brkini so nas pričakali z dežjem. Otvoritev akcije je bila bolj mokra kot slavnostna, zato pa smo svoje nove svetlo-modre uniforme lahko sušili že kar prvi dan.

Prvi delovni dan pa se je pričel s soncem. Kdor zaradi mraza ponoči ne zatise oči, zjutraj z veseljem vsrka vsak sončni žarek. Vendar je sonce dobrodošlo le toliko časa, dokler te zebe. Kadar pa zaradi vročine ne veš, ali ti držiš lopato ali lopata tebe, takrat bi z veseljem pod sonce postavil še kak manjši oblaček. Sicer pa se je vreme tako ali tako iz dneva v dan spreminjalo; v povprečju ni bilo torej ne prevroče niti preveč hladno.

Delo, ki smo ga opravljali na trasi, je bilo raznoliko. Začeli smo kopati jame za postavitev telefonskih drogov, kopali jarek za vodovod, ga zasipavali ter izravnavali že zasipane dele in s površine pograbili večje kamne. Tudi v naselju smo se izkazali.

Obiskovali smo tečaje cestnoprometnih predpisov, prve pomoči, radioamaterski tečaj, vključili v jamarski in strelski krožek, redno smo se udeleževali tudi politične šole.

Med prostim časom smo organizirali športna tekmovanja, pisali smo biltene, izdelovali stenčase, pripravljali predavanja za našo brigado, brali, šivali, prali, ali pa pred trgovino razmišljali o tem, kaj vse bi še lahko naredili. Marsikdo se je odločil tudi za obisk pri »brigadirski mamiči«, prijazni ženi, ki prebiva nasproti brigadirskega naselja. Malce je poklepetal z njo, s seboj pa prinesel tudi predolge ali preširoke brigadirske hlače, ravnokar oprano srajco, ki jo je bilo potrebno zlikati.

Večeri so bili namenjeni kulturi. Med nami je bilo kar pet glasbenikov — prvi Andrej je igral na harmoniko, drugi Andrej se je trudil z violino, Matjaž, Tomaž in Miha pa so brenkali na kitaro. Sestavili so čudovit orkester, ki je s svojim programom prekal celo marsikatero nastopajočo goste.

Noč je najkrajši del brigadirskega življenja. Komaj se uležeš, že te zbudijo za jutranjo telovadbo. Seveda je vmes že dobrih šest ur spanja, a se zjutraj tega komaj zavedaš.

Vsak dan je bil urnik podoben prejšnjemu, a je bil vsak dan doživetje zase. Trije tedni so minili, kot bi mignil. Kaj zato, če je imel šotor nekaj »odprtih« preveč! Kaj zato, če so bile postelje v prikolicah nekoliko kratke! Pa kaj, če so bili pogradi trdi, če ni bilo prostora za shranjevanje obleke in je le-ta vseskozi ležala na potovalkah! Tudi to, da je tople vode za tuširanje vsakič zmanjkalo, sedaj ni več pomembno.

Pozabili bomo vse žulje, ki se bodo hitro zacelili, pozabili na čakanje v zboru na vročem soncu, pozabili na prehlad, ki nam je ostal po deževni kopeli.

Vračamo se v Ljubljano z vsemi možnimi priznanji. Brigada si je prislužila štiri udarništa ter dve priznanji za interesne dejavnosti, na našem praporu pa visi tudi trak akcije — priznanje, ki ga šišenske brigade že nekaj časa niso dobile.

Za nami ostaja nekaj kilometrov zrvnanega in očiščenega vodovoda, zasute cevi, skopan jarek, nekaj kilometrov postavljenih

telefonskih drogov na mestu, kjer so ob našem prihodu stali le zaznamovani količki. V sebi pa prinašamo na novo sklenjena prijateljstva, misel, da slovo ni dokončno, da se vidimo, če ne prej, ob zaključku akcije, prav gotovo pa se drugo leto zopet srečamo v brigadi.

Še zadnji skupni brigadirski pozdrav, še enkrat skupaj zapojemo Jugoslavijo, nato drug drugemu sežemo v roke ter se poslovimo. Marsikdo si na hitro obriše solzo, se z nasmehom obrne ter se prepriča, da življenja vrne v svoje ustaljeno življenje.

Mojca Rugelj

ŠENTVIŠKI GIMNAZIJC NA PODOBAH TRENUTKOV

(jk) Ljubljanski gimnazijci so letos že petič organizirali svoj kulturni teden pod naslovom »Podobe trenutkov«. Z recitali, glasbo, plesom, lutkovnimi igrkami in dramskimi prizori so se predstavili: gimnazije Vič, Bežigrad, Vida Janežič, Ivan Cankar in Šentvid. Kot gosta pa še center za kulturo pri Pionirskem domu in Pedagoški šolski center iz Celja. Kot vsako leto so bile prireditve v Mali Drami.

Šentviški gimnazijci so izvedli recital z naslovom »Ljubezen je bila, ljubezen še bo, ko tebe in mene na svetu ne bo«. To je bil izbor iz sodobne ljubzenske lirike, spremljan še z improvizirano glasbo skupine Saeta in s plesom.

ATRAKTIVNO VODNO SMUČANJE

Zbiljsko jezero je tudi letos gostilo naše najboljše smučarje na vodi, ki so se pomerili za naslove državnih prvakov. Ljubljčan Matjaž Mušič je bil prvi v skokih (na sliki) in likih ter drugi v slalomu, kar mu je prineslo popoln uspeh še v kombinaciji. Naši reprezentantje pa so se dobro odrezali tudi na tekmovanju za »Lovoriko Jugoslavije«, v konkurenci najboljših evropskih smučarjev na vodi iz 8 držav.